

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. IV. In quo præcisè consistat gratia Divinæ maternitatis, quæq[ue]
circa ipsam formari possit idæa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ma Virginis, & omnes milites
jamjam incipiebant insurgere in ip-
sum: Advertens autem is, quid a-
geretur, sublatis in cælum mani-
bus & oculis lacrymantibus, in hæc
verba magno cura animi fervore
protulit: O Deus Omnipotens,
qui aspicias intima cordis mei? Tu
nôsti, quàm alienus sim à crimi-
ne, cujus insimulor: Quicumque
non honorat Sanctissimam Ma-
trem Dei, sit Anathema: Quam-
primùm audire erat tot vivas Echo-
nes, quot numerare erat ora in
exercitu clementiæ post ipsum: Sit
anathema, sit anathema, sit ana-
thema. O quis det, ut hisce die-
bus adhuc hæc Echo resonet ubi-
vis, cunctaque ora pronuntient:

fit anathema, sit anathema, sit
anathema.

Hic persona illa inquietudinibus
agitata, cui loquebamur, omni-
nò perversos suos deposuit affe-
ctus, ac fensa reliquit, publicum
nuncupans votum honorandi ex
toto corde suo Sanctissimam Vir-
ginem, ipsique inserviendi totâ
vitâ suâ. Et ut magis roboraretur
in concepto proposito suo, instan-
ter rogavit nos, ut declaremus ip-
si, si possibile foret, in quo con-
sistat hæc tam stupenda gratia,
quàm accepit Sanctissima Virgo,
ut esset Mater Dei. Et ecce, quô-
modo charitativus noster Viator
conatus fuerit id ipsi ex-
plicare.

ARGUMENTUM.

*In quo præcisè consistat gratia divina Materni-
tatis, quaque circa ipsam formari possit idea.*

ARTICULUS IV.

Qui conscendere vult fasti-
gium tæris, successivè a-
scendere debet per plures
gradus, uno post alterum emen-
so, aliàs nunquam pertinet illuc.
Tu conscendere cupis fastigium
tæris, dum videre desideras Ex-
cellentiam gratiæ Maternitatis divi-
næ, quæ altissimum constituit fa-
stigium omnium Sanctissimæ Vir-
ginis gratiarum, ascendendum igitur
est super omnes alias, & hæc
aspiciendæ velut multò inferiores

illâ. Volupe est intueri pulchrum
ordinem & acceptam subordina-
tionem, quam colloare Deo pla-
cuit in omnibus operibus suis, sive
illis naturæ, sive illis gratiæ, sive
etiam illis gloriæ. Non ultra im-
morabor explanationi horum om-
nium, quæ esse possent permagnâ
voluminis argumentum.

Abundè mihi est, quod desu-
per dicit Magnus Apostolus scri-
bens ad Corinthios, quod nimi-
rùm Deus dispertiat & dividat
suas

Mater Principis attollit super omnes Ministros domus ipsius.

suas gratias: *Divisiones gratiarum sunt*, quodque similiter dividit sua ministeria Ecclesiae; & *divisiones ministracionum sunt*: Vult nos aspicere domum Dei, velut palatium magni cujusdam Monarchae, habentis penes personam suam magnum Ministrorum numerum, hos pro suo servitio, illos pro sua gloria, alios pro sua oblectatione, omnes autem in optimo ordine, magis vel minus sublimi juxta dignitatem munitis, vel juxta majorem vel minorem gratiam ac favorem principis. Ita dicit Magnus Apostolus, collocavit Deus in Ecclesiam suam plures Ministros subordinatos sibi invicem, juxta gradum, quem conferre vult ipsis in ministerijs magis vel minus sublimibus, quibus ipsos admoveat, vel juxta mensuram gratiarum, quas voluerit elargiri ipsis: *Dedit quosdam Apostolos, quosdam Prophetas, alios vero Evangelistas, alios autem Pastores & Doctores in opus ministerii.* Aspice eodem oculo innumeram multitudinem domesticorum domus Dei, & fidelium servorum ejus per cuncta saecula: Hi sunt velut totidem gradus, quos omnes transgredi & emetiri oportet, ut pertingatur ad cognitionem sublimissimi status, solius & unicae Matris Dei, quam gratia divinae suae Maternitatis attollit super illos absque ulla comparatione.

Quomodo

Quando igitur mature perpen-

deris omnes gratias omnium servorum & ministrorum Dei, incipiendo a minima ultimi & novissimi, quae sola majoris valoris est, quam totus reliquus mundus, cum ipsa sit ordinis Superioris & supernaturalis; & quando ab hac ultima numeraveris successive omnes alias gratias, quas Deus hucusque exhibuit, & exhibebit adhuc usque ad finem mundi omnibus Sanctis, tam viris, quam foeminis, & omnibus animabus hominum, singularem ponderando illas omnes & probe cognoscendo illarum valorem, quod impossibile videtur intellectui humano, absque ingenti quodam miraculo: Et quando adjeceris his omnibus, omnes gratias, quibus locupletavit omnes Angelos, qui sunt in caelo, a novissimo usque ad primum Seraphinorum: dicerem tibi adhuc; transgredere haec omnia: non sunt ista nisi gradus, quos transcendere oportet; ascendendum tibi adhuc altius, si intueri desideres sublimissimum statum solius gratiae Maternitatis divinae: Confice, si velis, summam quandam totalem omnium harum gratiarum: tum hominum, tum Angelorum; verum est, acervum ipsarum tam ingentem fore, ut omnis consideratio ne earum confundendus sit intellectus: nihilominus dicam tibi iterum; adhuc plurimum abes, & es infra solam gratiam divinae Maternitatis.

Dico

Omnes gratiæ sanctificantes, Angelorum & hominum, & etiam Sanctissimæ Virginis sunt infra gratiâ Maternitatis ipsius.

Dico adhuc plus, quòd quando exactissimè supputaveris & perfectissimè cognoveris omnem immensitatem gratiarum sanctificantium Sanctissimæ Virginis, quantum admirati sumus incrementum in ultimâ nostrâ Consultatione, nondum adhuc satis conscenderis in altum, nec adhuc attigeris sublimem altitudinem gratiæ, divinæ ipsius Maternitatis. Transcende adhuc omnes has gratias sanctificantes, postquam transcenderis omnes illas Angelorum & hominum, omnia hæc adhuc longè sunt infra, & non sunt nisi gradus, quos omnes transcendere oportet: Sola gratia Maternitatis divinæ, attollit Sanctissimam Virginem super hæc omnia absque comparatione.

Credo, te uti exaggeratione, dicebam interpellando Raphaëlem nostrum; procul dubio zelus, quo flagras evulgandi excellentias Sanctissimæ Virginis te ultra omne genus menturæ rapit; quis fidem tibi dabit, dum ita rem amplifices & supra omnem attollis verisimilitudinem. Cujus ergò naturæ esse posset hæc gratiâ? Si omnes gratiæ sanctificantes, tum omnibus hominibus, tum omnibus Angelis, tum etiam ipsi Sanctissimæ Virgini concessæ huc non accedant? Non, respondit mihi, nihil dico, quod limites excedat veritatis, si hæc in toto rigore sumatur; & ipsemet id fateberis, si

confideres, quòd Maternitas Sanctissimæ Virginis sit gratia alterius naturæ, quàm omnes aliæ, & ordinis sublimioris, quàm omnes gratiæ sanctificantes, potissimum in duobus, quæ omninò manifestæ sunt.

Primum, quòd omnes gratiæ sanctificantes aliud efficere non possint, nisi ad summum servos Dei, Sanctos, Dei que amicos, quòdque omnes simul non sufficerent, ut efficere Matrem Dei. Sanctissima etiam Virgo cum omni incomprehensibili abundantia gratiarum suarum sanctificantium, non fuisset ad summum, nisi Sanctissima quædam famula Dei, & non fuisset ipsius Mater, nisi habuisset gratiam divinæ Maternitatis suæ. Nulla est igitur exaggeratio, si dicatur, quòd gratia hæc singularis omninò attollatur supra omnes alias; eòquòd concedendum sit, quòd inter Matrem & famulam magna intercedat differentia. Et aliud, quod luculenter etiam ostendit hanc differentiam, est, quòd omnes gratiæ sanctificantes Angelorum & hominum, ad summum aliud producere non possint, nisi optimos & excellentissimos actus amoris Dei, admirationis, laudis & aliorum similia; quòdque omnes hi actus, quantumvis excellentissimi aliud non sint, nisi semper accidentia; sed sola gratia divinæ Maternitatis producit substantiam, & substan-

Sola gratia divinæ Maternitatis est satis magna ad efficiendam Matrem Dei, omnes aliæ efficere non possunt nisi similes vel famulas Dei.

tiam divinam, & propriam personam Dei. Quæ comparatio facienda est inter effectum unius harum gratiarum & effectum alterius? Exaggerationi igitur imputandum non est, dum dicitur, quod sola gratia Maternitatis, quam Sanctissima Virgo possidet, plurimum transcendat omnes gratias sanctificantes, quas omnes Sancti, & omnes Angeli, & ipsamet Virgo receperunt à Deo.

Gratia divinæ Maternitatis est imitatio quædam essentia Dei.

Video bene, dicebam ipsi, esse quidem differentiam inter hanc & omnes alias gratias, & jam video, quamvis obscure, ipsam esse debere rem summè stupendam; sed nondum adhuc capio, quid sit, aut in quo consistat. Ecce tibi, reposuisti mihi, quâ ratione comprehendam illam. Aspicio illam velut rem, quæ maximam habeat similitudinem cum ipsâ divinitate, & capio ipsam pro perfectissimâ imagine essentia Dei. Interroga doctissimos quosque in mundo Theologos, videbis asserturos ipsos hanc veritatem, absque eo, quod id ferme advertant; pete ab illis, ut declarent tibi, quomodo concipiant essentiam Dei, tibi dicent, quod sit *fecunda radix producendi divinam personam*; pete exinde, quomodo concidiant Maternitatem Sanctissimæ Virginis, debebunt repetere tibi verba eadem, quod sit *fecunda radix producendi personam divinam*. Nonne videtur tibi, quod essentia Dei &

Maternitas divinæ MARIE, non sint nisi res eadem? eoque utramque eadem oporteat definire ratione.

Quando audio magna hæc verba: *Fecunda radix producendi personam divinam*, interrogo, de quo loqueris? Nonne loqueris de Essentia Dei! Ita, siquidem certum est, quod ex infinitâ fecunditate Dei personæ divinæ producantur in æternitate. Nonne loqueris etiam de gratiâ divinæ Maternitatis? Ita; siquidem certum est, hanc gratiam in Sanctissimâ Virgine esse radicem fecundam, quæ tribuat ipsi potentiam producendi personam divinam. O gratiam incomparabilem! O gratiam super omnem gratiam! ad quantum attollis sublimitatem Matrem hanc admirabilem, eoque de ipsâ sit ratiocinandum sicut de Deo ipso? Verum etiam sistendum hic est; obtenta est meta, dum dicitur, ipsam verè & propriè esse Matrem Dei.

Non, dicebam ipsi, video, uti opinor, derivari ex hoc principio consequentias, quæ videntur mihi saltem non minus stupendæ. Prima est, quod igitur divina Maternitas sit aliquid magis stupendum in Sanctissimâ Virgine, quam essentia divina in Deo Patre. Quod Pater æternus producat ex propria naturâ suâ Filium sibi similem, hoc facillimè concipitur, cum quilibet producat sibi similem; nihil magis

Gratia Maternitatis divinæ est ratiocinandum magnè stupendè, quam essentia Dei.

gis naturale est, quàm quòd Deus producat Deum sibi æqualem; de hoc magis admitandum non est, quàm quòd homo sibi æqualem producat hominem. Sed quòd hæc gratia Maternitatis divinæ, quæ non est Deus, sed simplex quædam creatura, imò ne quidem substantia, sed purum quoddam accidens, virtutem habeat producendi effectum, quæ transcendat ipsam bis infinità quâdam ratione: Inprimis, quòd cum non sit nisi accidens, producat substantiam tam nobilem, quæ omnem aliam antecellat substantiam; Deinde, quòd cum non sit nisi creatura, producat Deum Creatorem mundi: Quis posset hoc comprehendere? Scrutetur & rimetur hæc ingeniorum quorumcumque acerrimum, quantum voluerit, quantumque potuerit, nonne hæc absorbebitur & submergetur abyssis?

Peter æternus producit Filium suum Unigenitum per naturam & absque merito, Maximum hoc est prodigiorum omnium gratiæ prodigium, & effectus nobilissimus, quem producere posset. Et res mira, quòd obtinere ipsa non potuit in sinu Dei ipsius, obtinuit in sinu Sanctissimæ Virginis. Impossibile est, Deum Patrem producere Filium suum Unigenitum per gratiam, cum necessario producere illum debeat per propriam suam naturam: Impossibile est e contra producere divinam Matrem eundem huc Unigenitum filium per naturam, cum

necessario producere ipsum debeat per gratiam. Et exin vide, qualis derivetur consequentia, quæ mirifice illustret excellentias Sanctissimæ Virginis. Cum Deus Pater producat Filium suum Unigenitum per naturam ergò producit ipsum necessario, ergò etiam absque merito: Et cum Sanctissimæ Virgo producat eundem Filium per gratiam, ergò liberè, ergò etiam cum merito.

Verum quis dicet nobis, quanti ponderis sit hoc meritum? quis æstimate poterit ipsius valorem? Dux sunt mensuræ, juxta Sanctum Thomam, nempe magnitudo gratiæ, & excellentia boni operis, è quibus deduci potest magnitudo meriti; quanto major fuerit gratia in animâ, tantò majus est meritum, & quanto excellentius fuerit opus, quòd ipsa producit, tantò majoris ipsius meritum est magnitudinis: Verba S. Thomæ hæc sunt: *Quantitas meriti ex duobus pensatur; uno modo ex radice charitatis; alio modo, ex claritate operis.* Jam metite, si potes, utrumque in Sanctissimæ Virgine; & exploratum habebis valorem ipsius meriti: Eòquòd ipsa sit Mater Dei, gratia ipsius est gratia divinæ Maternitatis; & ex eo, quòd ipsa produxerit Salvatorem mundi, opus ipsius est Deus Homo: Quousque hæc omnia se extendunt? Omnia tum Angelorum tum hominum ingenia huc omnem suam collo-

Sanctissima Virgo producit ipsum per gratiam, & cum merito.

Dux regulæ ad dimetiendum magnitudinem meriti Sanctissimæ Virginis producentis Verbum incarnatum.

collocent operam, ut id comprehendant, & comprehendent nunquam. Hanc ob rem non immeritò hæc verba exarata reliquit

S. Bernard.
Sencel.

S. Bernardinus, dicens: *Plus meruit Beata Virgo in uno consensu Conceptionis Filii sui, quam omnes Angeli & homines simul in cunctis suis actibus & cogitationibus.* Hoc facile comprehenditur, si ex unâ parte consideretur, quòd sola ipsius gratia major fuerit, quàm omnes ipsorum gratiæ simul unitæ; & ex alterâ parte, quòd solum bonum opus ab ipsâ factum, dum produxit & dedit nobis JESUM Christum, majoris sit valoris, quàm omnia bona, quæ unquam fieri & exantari possunt à creaturis.

S. Ignatius
Epist. ad S.
Joannem.

Bone Deus! quid dicimus, dum loquimur de Matre Dei? Et quâ ratione illuc pertingat animus, ut vel minimam comprehendat partem Excellentiarum divinæ ipsius Maternitatis? Sanctus Ignatius, Magnus hic Antiochenæ Ecclesiæ Episcopus, cœtaneus Apostolorum, & consequenter etiam contemporaneus Sanctissimæ Virginis, sed qui nunquam auspiciatâ hæc potitus est forte, ut vel viderit, vel cognoverit ipsam, nisi ex famâ publicâ & magnis prodigijs, quæ evulgabantur de illâ in totâ Ecclesiâ, maximo ac vehementissimo ardebat desiderio, oculatum eorum omnium in propriâ personâ suâ agendi testem. Illustris hic

scusa & o-

Martyr, cujus cor conflagrabat amore Dei, cujusque verba relata à Sancto Hieronymo, spargunt adhuc hodie ubique scintillas ignis ipsam consumentis, scribens ad Sanctum Joannem dilectum Domini nostri discipulum, & Sanctissimæ Virginis Filium adoptivum, postquam recensuisset ipsi ad longum ingentia elogia, quibus omnes deprædicabant ipsam, finem imponit pulchris hisce verbis: *Et hæc talia excitaverunt viscera nostra, & cogunt valde desiderare aspectum ejus, & si fas est sic fieri, celestis prodigii, & sacratissimi monstri.* Non potui, inquit, audire hæc omnia, quin commoverentur omnia interiora mea, & ardentissimo succenderetur Cor meum desiderio aspiciendi in terris hoc cœli prodigium, & si mihi ita loqui, mæque explicare licet, sacratissimum hoc monstrum, quod tantum stuporis, tantumque admirationis spargit in animos omnium eorum, quorum oculi hæc forte beantur, ut videant ipsam.

Sanctus Dionysius Areopagita, magnum hoc ingenium, doctissimus hic Vir, & sublimis hic Contemplator, cum primâ vice aspexisset ipsam, observavit in illâ quidquam tam stupendi, tamque divini, ut primâ fronte non crederet, se videre creaturam mortalem, & palàm contestaretur, quòd, si melius instructus non esset à fide, quàm suis oculis, & ratione suâ

huma-

pizio & le
nati Mac
tyris de
Sanctissimæ
Virginis

Verba
scusa &
Diony
scopag
circa
Antioch
Virgine

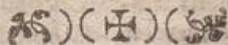
Verba & sensa sancti Dionysii Areopagite circa Sanctissimam Virginem.

humanâ, credidisset ipsam verum Deum, ipsique exhibuisset honores soli Deo debitos. Ecce ipsius verba, quæ invenimus in Epistola quâdam quàm exaravit ad magnum Apostolum, Sanctum Paulum, qui erat & Pater & Magister ipsius. Fateor coram Omnipotentia Dei, & Clementia Salvatoris, & gloria Majestatis Virginis Matris, quodd, cum ductus essem à Joanne, vertice Evangelij & Prophetarum, coram presentia Deiformi Altissimæ Virginis, tantus me splendor exterior circumfulserit, tam splendida lux interior illustravit, tanta fragrantissimorum thymiatum abundantia me afflavit, ut nec corpus miserabile, nec etiam animus virtutem haberent supportandi gustum & suavitatem tantæ felicitatis: Deficiebat cor meum & succumbebat spiritus meus à tantæ Majestatis oppressus gloria; deinde adjecit: *Testor, qui aderat in Virgine, Deum; si tua divina concepta me non docuissent, hanc ego verum Deum esse credidissem.*

Ecce tibi sensa existimationis, reverentia & amoris, quæ maximi quique Sancti habuere erga Sanctissimam Virginem in primitivâ Ecclesiâ; quando existerat ipsa adhuc in terris, sub conditione crea-

turæ mortalis: Poterant ipsi vix limites statuere suo zelo, quo accendebantur honorandi ipsam, famulandi ipsi; ita ut, nisi aliud edocui fuissent à fide, adamâssent & adorâssent ipsam, velut Deum ipsum. Et nihilominus videre est ^{non in-} digna aliquorum virorum ingeniorum hujus sæculi, post illa primorum Sanctorum Patrum Ecclesiæ.
mentes ita carni immerfas, & animos ita terrâ absorptos, qui non sint nisi parvi vermiculi in comparationem adducti cum magnis hisce luminibus Ecclesiæ, ut condemnate audeant elogia, quibus condecorari solet dignissima Mater Dei, & dicere, hæc non esse nisi exaggerationes indiscreti zeli Sanctorum Patrum. Videre est insuper, qui vituperare non abhorreant universalem devotionem omnium verorum Christianorum erga Sanctissimam Virginem, admirabilem hanc Matrem, quique eò procedant temeritatis, ut affirmare non erubescant, non nisi errores & certas superstitiones hæc esse quæ insensibiliter irrepserint in populis. O quantum absumus ab eo, ut impendamus ipsi tantum honoris, tantum reverentia & obsequij, quantum ipsi impenderunt primi Christiani! Afferam tibi hujus demonstrationem evidentem; & hæc erit conclusio & fructus nostræ Consultationis.

* *

ARGU.